

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

ÖTÖDIK SZEKCIÓ

H.N. kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(26250/15. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2023. május 4.

Az ítélet végleges, de szerkesztői változtatás alá eshet.

A H.N. kontra Magyarország ügyben,
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Ötödik Szekció) az alábbi összetételű Tanácsban eljárva:

Stéphanie Mourou-Vikström, *elnök,*

Lado Chanturia,

Mattias Guyomar, *bírók,*

és Sophie Piquet, a *Szekció megbízott hivatalvezető helyettese*

Figyelemmel:

a Magyarország ellen az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy afgán állampolgár, az 1986-ban született és Budapesten élő, a Budapesten praktizáló Pohárnok B. által képviselt H.N. („a kérelmező”) által 2015. május 26-án benyújtott 26250/15. számú kérelemre;

a Bíróság azon döntésére, hogy a kérelmet közölni kell a magyar Kormánnyal („a Kormány”), akit képviselője, Tallódi Z. képviselt az Igazságügyi Minisztériumból;

azon döntésre, hogy a kérelmező neve ne kerüljön nyilvánosságra;

a felek észrevételeire;

2023. március 30-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően,

Az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ÜGY TÁRGYA

1. Az ügy a kérelmező menekültügyi eljárás alatti fogva tartásával kapcsolatos.

2. A kérelmező titokban lépte át a magyar határt, és 2014. augusztus 12-én menedékjog iránti kérelmet nyújtott be. A menekültügyi hatóság 2014. augusztus 13-án megindította a menekültügyi eljárást, és a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény 31/A. § (1) bekezdés a) és c) pontja alapján (a továbbiakban: „menedékjogi törvény”, lásd *O.M. kontra Magyarország*, 9912/15. sz. kérelem, 2016. július 5., 21. pont) elrendelte a kérelmező őrizetbe vételét arra hivatkozva, hogy tisztázni kellett személyazonosságát, mivel nem rendelkezett úti okmányokkal, nem volt kapcsolata az országgal, nem volt megélhetési forrása, és emiatt fennállt a szökés veszélye. A menekültügyi hatóság megállapította, hogy kevésbé korlátozó intézkedésekkel nem lehetett biztosítani az említett célokat. Úgy tűnik, hogy a kérelmező humanitárius célú tartózkodási engedélyt kapott a menekültügyi eljárás időtartamára.

3. 2014. augusztus 15-én a Debreceni Járásbíróság meghosszabbította a kérelmező fogva tartását. A kérelmező ezt követően levelet nyújtott be az említett bírósághoz, amelyben állítólag óvadék ellenében történő szabadlábra helyezését kérte.

4. 2014. október 10-én a Nyírbátori Járásbíróság a menekültügyi hatóság határozatában foglalt indokokra hivatkozva meghosszabbította a kérelmező fogva tartását. A menekültügyi hatóság 2014. november 26-án megszüntette a kérelmező fogva tartását arra hivatkozva, hogy a fogva tartás elrendelésének oka megszűnt, de további indokolást nem adott.

5. A fenti eljárás során a kérelmező számos egészségügyi problémára panaszkodott. 2015. október 21-én menekültstátuszt kapott, és jelenleg Magyarországon él.

A BÍRÓSÁG ÉRTÉKELÉSE

I. AZ EGYEZMÉNY 5. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

6. A Bíróság megjegyzi, hogy a panasz nem nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdésének a) pontja szerinti értelemben, és más okból sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatónak kell nyilvánítani.

7. A Kormány úgy érvelt, hogy a kérelmező fogva tartása az Egyezmény 5. cikke 1. bekezdésének f) pontja alá esett, mivel a kérelmezőt az országba történő beutazáshoz és tartózkodáshoz való jogának megállapításáig tartották fogva. A Bíróság tudomásul veszi ezt az érvelést. Ebben a vonatkozásban a Bíróság a *Saadi kontra Egyesült Királyság* (*Saadi v. the United Kingdom* [GC], no. 13229/03, §§ 64-66, ECHR 2008) és a *Suso Musa kontra Málta* (*Suso Musa v. Malta*, no. 42337/12, §§ 90 and 97, 23 July 2013) ügyekben lefektetett elvekre utal. Megjegyzi, hogy a kérelmező beadványa szerint a kérelmező a nemzeti joggal összhangban humanitárius célú tartózkodási engedélyt kapott, és ezt az engedélyt az eljárás során mindvégig birtokolta (szemben az *M.K. kontra Magyarország* ügygel [46783/14. sz. kérelem, 2020. június 9-i tanácsi ítélet], amelyben ilyen információ nem került előterjesztésre). Ezzel kapcsolatosan a Bíróság megjegyzi, hogy a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény végrehajtásáról szóló 114/2007. (V. 24.) sz. kormányrendelet 70. §-a alapján a menekültügyi hatóság köteles volt a menedékkérel iránti kérelem benyújtásától számított három napon belül humanitárius célú tartózkodási engedélyt adni a menedékkérőnek. Ezért arra figyelemmel, hogy a kérelmező rendelkezett a szóban forgó tartózkodási engedéllyel, és hogy nem került előterjesztésre meggyőző érv az ellenkezőjére vonatkozóan, a Bíróság nem fogadja el, hogy a jelen ügyben a fogva tartás célja az országba való jogosulatlan beutazás megakadályozása volt (lásd az *O.M. kontra Magyarország* fent hivatkozott 47. pontját; a *Dshijri kontra Magyarország* ügyben [21325/16. sz. kérelem] 2023. január 31-én hozott (tanácsi) ítélet 12. pontját; továbbá – ellentétes esetjogként – lásd a fent hivatkozott *Suso Musa* ítélet 97-99. pontját).

8. Amennyiben esetleg érvként merült volna fel, hogy a kérelmező fogva tartása az 5. cikk 1. bekezdésének b) pontja alá esett, nevezetesen a bíróság törvényes rendelkezésének nemteljesítése miatti, vagy törvényben előírt kötelezettség teljesítésének biztosítását célzó fogva tartásnak minősült, úgy a Bíróság megjegyzi, hogy a jelen kérelem hasonló a fent hivatkozott *O.M. kontra Magyarország* ügghöz, amelyben a Bíróság megállapította az 5. cikk 1. bekezdésének megsértését. A Bíróság megjegyzi, hogy a menedékjogi törvény értelmében menekültügyi őrizetet nem lehetett kizárólag azon az alapon elrendelni, hogy az elismerést kérő személy elismerés iránti kérelmet nyújtott be (31/B. § (1) bekezdés). A 31/A. § szerint menekültügyi őrizetet az ott felsorolt okokból és egyedi elbírálás alapján akkor lehetett elrendelni, ha annak célja (azaz a menekültügyi eljárás lefolytatása, vagy a dublini egyezmény szerinti átadás biztosítása) nem volt elérhető a személy rendelkezésre állását biztosító más intézkedésekkel (lásd a fent hivatkozott *O.M. kontra Magyarország* ítélet 21. pontját).

9. A jelen ügyben nincs jele annak, hogy a kérelmező nem működött együtt a magyar hatóságokkal. A Bíróság továbbá megjegyzi, hogy – az *O.M. kontra Magyarország* ügghöz hasonlóan – a kérelmező fogva tartását elrendelő és meghosszabbító határozatok a kérelmező személyazonossága tisztázásának és a szökés megakadályozásának a szükségességére hivatkoztak, de a Bíróság úgy találja, hogy a határozatok indokolása nem volt kellően egyénre szabott a szóban forgó intézkedés igazolásához, amit a nemzeti jog is megkövetelt (ibid., 49-52. és 54. pont, és vö. a fent hivatkozott *Dshijri kontra Magyarország* [tanácsi] ítélet 14. pontjával).

10. A Bíróság ezért arra a következtetésre jut, hogy a kérelmező 2014. augusztus 13. és november 26. közötti fogva tartása tekintetében megsértették az Egyezmény 5. cikkének 1. bekezdését.

II. A FENNMARADÓ PANASZ

11. A kérelmező az Egyezmény 5. cikkének 4. bekezdése alapján is panaszt tett. Az ügy tényeire, a felek beadványaira és a fenti megállapításokra figyelemmel a Bíróság úgy véli, hogy az ügyben felmerült főbb jogi kérdéseket már tisztázta, és a fennmaradó panasz vizsgálata nem szükséges (lásd *Centre for Legal Resources on behalf of Valentin Câmpeanu v. Romania* [GC], no. 47848/08, § 156, ECHR 2014).

AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

12. A kérelmező 10 000 euró nem vagyoni kártérítést követelt, és további 7 050 eurót kért a Bíróság előtt felmerült költségek és kiadások tekintetében.

13. A Kormány úgy érvelt, hogy a követelések túlzottak.

14. Az ügy körülményeire figyelemmel, méltányossági mérlegelés alapján a Bíróság 6 500 eurót, plusz az ezen összeget esetlegesen terhelő adók összegét ítéli meg a kérelmező részére nem vagyoni kártérítésként.

15. A birtokában lévő dokumentumokra figyelemmel a Bíróság 1 500 euró, plusz az ezen összeget esetlegesen terhelő adók összegének megítélését tartja észszerűnek a Bíróság előtti eljárásban felmerült költségek és kiadások fedezésére.

EZEN OKOKBÓL A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az Egyezmény 5. cikkének 1. bekezdése alapján előterjesztett panaszt elfogadhatónak *nyilvánítja*, és úgy *határoz*, hogy a kérelmező fennmaradt panaszát nem szükséges megvizsgálni;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 5. cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes államnak három hónapon belül az alábbi összegeket kell kifizetnie a kérelmező részére az alperes állam nemzeti valutájában, a kifizetéskori átváltási árfolyam alkalmazásával:
 - i. nem vagyoni kár tekintetében 6 500 (hatezer-ötszáz) eurót, plusz az ezen összeget esetlegesen terhelő adók összegét;
 - ii. költségek és kiadások tekintetében 1 500 (ezerötszáz) eurót, plusz az ezen összeget esetlegesen terhelő adók összegét;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a kifizetés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összegek után;
4. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényét *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2023. május 4-én, a Bíróság Eljárási szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Sophie Piquet
Megbízott hivatalvezető helyettes

Stéphanie Mourou-Vikström
Elnök